

[Knud Østergaard.]

vi stadig væk givet udtryk for det ønskelige i et bredt samarbejde om forsvarret, så jeg må altså tilbagevise de udtalelser, som den socialdemokratiske ordfører her i dag fremsætter.

Men må jeg så sige, at i mit parti har vi også på fornemmelsen, at klokken nu er ved at være 5 minutter i 12. Vi har på fornemmelsen, at regeringen, som nu for tredje gang fører sit forslag frem, i hvert fald har bragt sig i en situation, som den ønsker at komme ud af, og ikke ud af ved at fremsætte forslaget for fjerde gang. Det er grunden til vores venlighed, vores imødekommenhed, det er grunden til, at vi har rejst over for statsministeren spørgsmålet om det økonomiske grundlag og også det spørgsmål, som er det helt væsentlige for os, om vi med en ny ordning fortsat kan være et troværdigt medlem af NATO-alliancen.

Jeg bemærkede mig statsministerens svar under åbningsdebatten, og jeg var glad for dette svar. Jeg bemærkede mig også de øvrige ordføreres omtale af dette emne, hørte på hr. Niels Helveg Petersens tale om, at nu skulle vi have en ny forsvarslov, om det ønskelige, men ikke det nødvendige i, at 4 partier stod bag. Som ret vægen tilhører her i salen bemærkede jeg også ministerens reaktion herpå og har siden lagt mærke til hans opfølgning i Ny Politik af den 10. oktober d. å. med overskriften, at det ikke er nødvendigt, at VKR står bag.

Hvis man har en sådan aftale, hvis man har truffet en beslutning, ja, så har vi jo i den forstand ikke mere at gøre. Men hvis ministeren fortsat ønsker at få det brede forlig, må han hellere afkræfte, at en sådan aftale eksisterer, og bekræfte, at det også er i hans interesse, at vi fortsat realistisk sætter os til forhandlingsbordet. For hvad er det ellers, ministeren gør? Hvad er det, han vil? Hvad er det, han er glad for, når han betoner, at han kan have tilstrækkeligt i et to-kantet forlig? Befinder han sig vel som afpresser og i trusselsrollen? Er det det, der kaldes politik? Jeg beklager det, hvis det er tilfældet.

Men altså inden man når helt ud på det dybe vand, kan man så ikke bygge et forsvar op på et bredt politisk flertal? Har man inden man vover sig derud, tænkt på de politiske konsekvenser? For det, det drejer

sig om her, er jo ikke narreværk eller legetøj. Det er vort lands holdning, det er vor placering, vor sikkerhed. Det er borgerens tryghed, og det er hans frihed for frygt.

Man kan selvfølgelig drille os, og man kan bruge en lov om forsvarret til andre formål end forsvarspolitik. Det konservative folkeparti kan ikke forhindre det, lige så lidt som vi kan forhindre ministeren i at gennemføre det, som han finder et flertal for. Hvad kan vi så? Vi kan advare, vi kan tilbyde vor bistand til at gennemføre en ordning, som også vi finder acceptabel, og som jeg sagde før, et bredt flertal her i tinget må finde acceptabel.

Men må jeg ikke minde det høje ting om 1935, må jeg ikke have lov til at gå tilbage til den situation, hvor Tysklands voksende styrke og Nordens voksende svaghed resulterede i den britiske flådeaftale med Tyskland med det resultat, det politiske resultat, det sikkerhedspolitiske resultat, at England afskrev Østersøen og afskrev at komme Danmark til hjælp. Anthony Eden advarede Stauning herom, og Churchill sagde senere i relation til militær hjælp til Sverige og Norge:

„Jeg kan ikke bebrejde Danmark noget.

De andre har dog en grav, hvorover de kan fodre tigeren, men Danmark er så forfærdelig nær ved Tyskland, at det vil være umuligt at bringe hjælp. Jeg ville i hvert fald ikke påtage mig at give nogen garanti for Danmark. Det gælder for Danmark om at balancere. Vi får en del bacon og smør, og tyskerne får en del. Det er måske bedst sådan. Danmark har en traktat med Tyskland, men jeg tvivler ikke på, at tyskerne vil oversvømme Danmark den dag, det passer dem.“

Så vidt Winston Churchill.

Jeg siger det for at minde om, at dengang som nu er sikkerheden og freden, som vi søger gennem balancen, afhængig af, om hjælpen kan komme til os udefra, og derfor er det helt centrale i det, vi diskuterer, og det helt centrale, som ministeren skal svare os på her under debatten, om han har sikret sig, eller om han vil sikre sig, at hjælpen kan komme til os udefra, om det, at vi er i en alliance, ikke blot er et politisk spørgsmål, men også et militært spørgsmål, for ellers ændres vort forhold til alliancens karakter. Går vi ind i Islands rolle, eller forbliver vi i den rolle, som vi er i i dag, og